

Милку.

Каквото и да се случи, лошево ште бѣде и за насъ и за царството ни, ако оставиме да стѣпне въ земята ни неприятелски кракъ. Азъ това сѣмъ пресмѣталъ най-много. Ако дойде работата съ сила да си постигваме цѣлта, та оште съ сила неприятелска, — тогава тежко и горко на насъ и на земята ни. Помислете хубаво.

Иванку.

Милку има право.

Драгомиръ.

Е-де, за това другъ пѣтъ ште си поговоримъ. Да идѣ сега при царятъ. Дору се върнѣ, срѣшнете се съ Добрина, та поговорете и съ Исака. Тойзи старецъ е злато за насъ. (утива).

ЕВЛЕНИЕ 8.

ПРЕЖНИТЪ БЕЗЪ ДРАГОМИРА.

Иванку.

Дай рѣка, Милко. Сега те познавамъ и оцѣнявамъ азъ най-добръ. Ти имашъ благородна душа и, дору си ти съ мене, азъ нѣма да се страхувамъ нито за нашето предприятие, нито за царството...

Милку.

Вече сме въ огънятъ, Иванко, и връщтане нѣма. Но ти казвамъ отъ сега, че до тогава, до като борбата става между тебе и Асѣня, — азъ сѣмъ цѣлъ твой; но, ако — не дай Боже — ти срѣшнешъ на пѣтятъ си народътъ и поискашъ съ помощта на враговетъ му да го потѣпчишъ, тогава азъ сѣмъ твой врагъ. (утива си).

Иванку (гледа подира му).

Честити Милко! трижъ пѣ-честити отъ мене!... Ти имашъ за какво да се сърдишъ на Асѣня, имашъ за какво да му отмѣстявашъ, ами азъ? И колко си ти горенъ отъ мене!...